

Arrest

nr. 300190 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 januari 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 21 november 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in België in.

Op 6 december 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij toepassing wordt gemaakt van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en wordt geoordeeld dat het aan de Duitse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 8 december 2023.

Verzoeker dient op 7 januari 2024 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

Op 3 januari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op 5 januari 2024 in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAAALDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5 § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

Naam: F. (...)

Voornaam: T. (...) D. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

Wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127 bis Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 04/12/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugkeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 08/12/2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06/12/2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 20/12/2023 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene zijn medische problematiek werd reeds besproken in de beslissing 26 quater van 06/12/2023. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 20/12/2023 dat hij tijd moet nemen om het rustiger aan te doen. Het blijft enkel bij deze verklaring en betrokkene brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat

betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06/12/2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 20/12/2023 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...].

Samen met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende de verzoeker ook een vordering in houdende het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op de versnelde behandeling van de op 7 januari 2024 ingediende vordering tot schorsing tegen de zogenaamde bijlage 26quater van 6 december 2023.

De Raad heeft de voormelde vordering tot schorsing verworpen bij arrest 300189 van 16 januari 2024.

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De volgende schendingen worden aangevoerd:

“- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van het non-refoulementsbeginzel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginzel.”

Verzoeker geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting, vat vervolgens de motieven van de bestreden beslissing samen en stelt dat deze niet kunnen overtuigen. Hij licht hierbij toe:

“De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non—refoulementsbeginzel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de bestreden beslissing niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, omdat :

(1) Verzoekende partij de termijn van vrijwillig vertrek niet heeft nageleefd, wat verzoekende partij op zich niet betwist maar wel meent dat zij dit met reden en recht niet deed, zoals hierna wordt besproken;

(2) Verwerende partij artikel 3 EVRM in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023 heeft onderzocht, wat verzoekende partij hieronder betwist;

(3) Verzoekende partij geen bewijs van medische problematiek geeft, wat verzoekende partij hieronder betwist;

En bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM aantoon

Alsook dat:

(4) Verwerende partij artikel 8 EVRM in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023 heeft onderzocht, wat verzoekende partij niet betwist, omdat hij zich niet op het fundamenteel gezinsleven beroept, waardoor dit ingeroepen motief niet pertinent is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Deze ingeroepen motieven kunnen niet overtuigen zoals hieronder wordt aangetoond.

Verzoekende partij heeft een zoontje J. (...) (02.04.2020) met een Duitse vrouw K. (...) van de adel (cf. stuk nr. 5) waarbij hij bleef. Hiertoe heeft hij een geldig visum van 23.09.2021 tot 22.09.2024.

Zij diende evenwel Duitsland na twee maanden te ontvluchten omdat de familie die van adel zich tegen hem keerde "omdat ze de voogdij over zijn kind willen hebben." » (cf. stuk nr. 5) .

Verzoekende partij geeft aan dat zij door toedoen van deze familie al tal van keren is moeten vluchten, hetgeen wordt ondersteund door de historiek van de reizen en de asielaanvragen van verzoekende partij zoals die in het administratieve dossier werden gedocumenteerd.

De verklaringen zijn bijgevolg aannemelijk en geloofwaardig minstens dienen nader te worden onderzocht ten einde alle twijfel te kunnen wegnemen of de verklaringen te bevestigen.

Verwerende partij voerde dit onderzoek niet.

De beoordeling van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023 waarnaar verwerende partij verwijst, gaat niet in op de vrees van verzoekende partij .

De ingeroepen motieven in dit Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023.

Verzoekende partij wenst dicht bij zoontje Joshua in Duitsland te zijn. Zij heeft daarvoor een geldig verblijfsrecht in Duitsland. Niettemin acht zij het noodzakelijk om na twee maanden naar Frankrijk te gaan en dan naar Zwitserland waar zij asiel aanvraagt. Zwitserland stuurt haar in het kader van de Dublinprocedure met het vliegtuig terug naar Duitsland, waarna verzoekende partij hoewel zij een geldig verblijfsrecht voor Duitsland heeft na twee weken opnieuw vlucht en naar België komt.

Het verhaal is dermate hoogst bevreemdend dat verwerende partij uit zorgvuldigheid niets anders kan dan dit nader te onderzoeken in plaats van zich achter het vertrouwensbeginsel te verschuilen zoals zij in het Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023 waartegen beroep werd ingediend dat onder het rolnummer 307.444 (cf. stuk nr. 6) , doet.

Bovendien is verzoekende partij veteraan (cf. stuk nr. 5) en kan zij bijgevolg een redelijke inschatting van gevaar maken .

Ofwel zegt verwerende partij zoals zij in de bestreden beslissing doet dat verzoekende partij geen aanwijsbare medische problematiek vertoont hoewel verzoekende partij zegt dat zij << tijd moet nemen om het rustiger aan te doen. » (cf. stuk nr. 2, p. 1/4) , ofwel oordeelt verwerende partij omgekeerd en geeft zij aan dat er een medische problematiek bestaat en het militair verleden van verzoekende partij haar irrationeel heeft gemaakt, wat verwerende partij niet kennelijk niet heeft onderzocht en waarmee zij evenmin rekening hield in de bestreden beslissing, terwijl verzoekende partij zeer specifiek verklaarde: (1) dat zij zich << verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij niet veilig is » (cf. het Bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023 waartegen voor uw Raad beroep werd ingediend en gekend is onder het rolnummer 307.444 (cf. stuk nr. 6) , pp. 2 en 3/6) en (2) dat zij vreest << voor zijn leven, door zijn leven als veteraan, alsook (. . .) dat zijn dood en/ of marteling onvermijdelijk is. » (cf. stuk nr. 5) .

De ingeroepen motieven zijn daarom niet ernstig en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om dezelfde redenen leidt de bestreden beslissing tot overdracht en leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen, zoals deze supra werden geconcretiseerd en besproken, in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

De bewoordingen << een reëel risico op » en << de te verwachten gevolgen » betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen hoewel zij dit zoals aangetoond wel doet maar enkel dat de kans dat het risico voorvalt in voldoende mate bestaat wat zij eveneens op gedocumenteerde wijze supra aantoont .

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat

overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zal geschieden, terwijl zij dit middels de bestreden beslissing juist wel doet.

Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht of gewoon miskent, terwijl zij daar positief rechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, S 95) zelfs proprio motu toe wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H. L. R. , nr. Report s 1997—111; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, S 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al. , no. 27.765/09, S 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, S 95) .

Om voorgaande redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig .

Schending van de zorgvuldigheidsplicht .

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht .

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing eveneens het verbod op refolement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, S 1, al. 1 van voormelde Inmigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- E-mail van Centrum voor Illegalen Merksplas van 9 januari 2024;
- Bijlage 26 van 21 november 2023
- Verklaring van verzoeker via zijn sociaal assistent van 5 januari 2024;
- Brief griffie RvV van 9 januari 2024.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2023 (bijlage 26quater). Verzoeker betwist niet aan het bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg te hebben gegeven, reden waarom hem de thans bestreden beslissing wordt opgelegd.

2.3.4. In de mate dat de motieven uit die beslissing worden hernomen dan wel samengevat, en de verzoeker de middelen herneemt die hij had aangevoerd in het kader van zijn vordering tegen deze bijlage 26quater, kan worden verwezen naar het arrest 300189 van 16 januari 2024. Daarin wordt in essentie geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure, en dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, of daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Verder wordt in dit arrest geoordeeld dat er in deze stand van zaken geen ernstige en zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.3.5. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift terug verwijst naar wat hij reeds aanvoerde in het kader van zijn beroep tegen de voorgaande bijlage 26quater van 6 december 2023, met name dat hij problemen heeft met een belangrijke Duitse adellijke familie die de voogdij van zijn zoon wil, kan vooreerst worden verwezen naar wat hierover in het arrest 300189 van 16 januari 2024 werd geoordeeld, met name:

“4.3.4. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij dicht bij zijn zoontje in Duitsland wil zijn maar dat hij zijn moeder en familie die van adel zijn vreest alsook de mogelijkheden die deze familie ter beschikking staan. Hij meent dat de Duitse overheid hiertegen geen afdoende bescherming kan geven. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar stuk 5 van zijn verzoekschrift.

Dit stuk 5 betreft een enkele e-mail van de terugkeerbegeleider van verzoeker dd. 5 januari 2024, waarin wordt uiteengezet dat verzoeker niet begrijpt waarom er een Dublin-overdracht is naar Duitsland omdat hij enkel in Zwitserland en België asiel zou hebben gevraagd. Verzoeker meent dat de enige reden kan zijn omdat zijn familie in Duitsland verblijft alsook zijn kind. Verder verklaarde verzoeker aan zijn terugkeerbegeleider dat zijn familie van adel zou zijn, allemaal tegen hem zijn omdat ze de voogdij van zijn kind willen. Hij zou daardoor al tal van keren hebben moeten vluchten omdat ze zijn leven willen verwoesten. Verzoeker zegt voor zijn leven te vrezen, door zijn verleden als veteraan, alsook dat zijn dood en/of marteling onvermijdelijk zijn.

4.3.5. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 28 november 2023 zeer vaag bleef over zijn individuele omstandigheden zodat hij verwerende partij in deze geen onzorgvuldigheid kan verwijten.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht geduïd:

“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 28.11.2023. Betrokkene verklaarde een partner te hebben die K. (...) heet met wie hij sinds ongeveer 4 jaar een relatie heeft. Hij stelde niet meer gegevens over zijn partner te willen geven om geen problemen te krijgen. Betrokkene verklaarde een zoon te hebben die J. (...) heet, geboren is op 02.04.2020, de Duitse nationaliteit zou hebben en ergens in Duitsland verblijft. Hij wil over zijn zoon niet meer gegevens geven, hij stelde dat deze info in het verleden al werd misbruikt en wil zijn zoon beschermen. Betrokkene gaf geen verdere duiding bij bovenstaande verklaringen.”

Hieruit alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview op geen enkele wijze melding maakte dat zijn partner en zoon zouden behoren tot een machtige adellijke familie.

Verzoeker werd tijdens zijn Dublin-interview van 28 november 2023 gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Tevens werd gepolst of verzoeker omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013/EU.

Verzoeker verklaarde dat hij dichtbij zijn zoon in Duitsland wil zijn maar niet in Duitsland zelf kan wonen, omdat hij daar in gevaar is, reden waarom hij in België een VIB indiende. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is. Hij stelde wel van Duitsland te houden. Betrokkene stelde dat hij een verblijf in België verkiest boven een verblijf in Zwitserland omdat hier meer groeimogelijkheden zijn en meer Amerikanen. Hij stelde dat de behandeling en opvang in Zwitserland goed waren. Verder gaf verzoeker aan heel voorzichtig te zijn met het doorgeven van informatie en ook niet te willen dat deze informatie breed verspreid wordt (punten 37, 39-40) .

Wat betreft de verklaring dat verzoeker een VIB indiende in België omdat het dicht bij Duitsland is, betrokkene stelde bij zijn familie in Duitsland te willen zijn maar er niet te kunnen wonen, verwijst de verwerende partij naar de verantwoordelijkheid die voor Duitsland voortvloeit uit artikel 12 (1) van de Dublin III-verordening en stipt zij terecht aan dat “het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie

van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”

Wat betreft het verzet van verzoeker tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is, dat hij wel van Duitsland houdt maar er in gevaar is en dat hij geen gedetailleerde info over zijn gezin in Duitsland kan geven omdat hij hierdoor problemen zou kunnen veroorzaken, merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op dat bij gebrek aan verdere duiding bij zijn verklaringen, verzoeker niet verklaart waarom hij in Duitsland niet veilig is of in gevaar zou zijn en dat verzoeker zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties.

In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om als volgt te besluiten “Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. We benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”.

Met het betoog in zijn verzoekschrift en de voorliggende e-mail werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande bevindingen noch doet hij hierover anders denken. Bij gebrek aan verdere tekst en uitleg kan het de verwerende partij niet worden verweten dat zij niet hebben onderzocht hoe hij zich tegen een belangrijke Duitse adellijke familie kan beschermen die de voogdij van zijn zoon wil; een element waarover hij overigens tijdens zijn Dublin-interview geen enkele melding maakte. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de verwerende partij uit eigen beweging dienaangaande een onderzoek had moeten starten.

Verzoeker betoogt op vage wijze dat hij een veteraan is en indien hij rationeel is een redelijke inschatting kan maken van gevaar. Hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij, gelet op de toen voorhanden zijnde informatie door verzoeker gegeven, ten onrechte heeft geoordeeld dat op grond van verzoekers verklaringen en elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de Duitse instanties verzoeker in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. In zoverre verzoeker meent dat verwerende partij oordeelde dat hij omwille van zijn militair verleden juist irrationeel werd geacht waardoor geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen, blijkt uit de bestreden beslissing daarentegen zeer helder dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, zoals hierboven uiteengezet.

Waar verzoeker nu in zijn verzoekschrift voor de eerste keer uiteenzet dat de bron van zijn vrees een belangrijke Duitse adellijke familie betreft die voogdij van zijn zoon wil, wordt eraan herinnerd dat aan de vaste rechtspraak van het EHRM. Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu, houdt het verzoekschrift en de bijgevoegde e-mail niet meer in dan verzoekers blote verklaringen; er ligt geen enkel objectief en concreet element voor dat deze verklaringen enigszins staft of ondersteunt. Deze verklaringen over problemen met een belangrijke Duitse adellijke familie blijven bovendien nog steeds summier, vaag, onvolledig en algemeen; ze zijn weinig coherent en stemmen ook niet overeen met wat hij verklaarde tijdens zijn Dublin-interview. Het loutere gegeven dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Duitsland en zijn zoon aldaar verblijft, maakt deze verklaringen op zich nog niet aannemelijk en geloofwaardig.

Tijdens zijn Dublin-interview verklaarde verzoeker dat hij documenten heeft over zijn partner, moeder van zijn kind, en volledige gegevens maar dat hij ze niet wil delen (punt 18). Hieruit volgt dat verzoeker blijkbaar beschikbaar over een aantal bewijselementen maar dat hij ervoor kiest deze niet te delen, ook niet in het kader van onderhavig beroep. Verzoekers keuze om geen klaarheid te scheppen kan verwerende partij niet worden verweten. In deze wordt benadrukt dat ook tijdens het Dublin-interview de vertrouwelijkheid van verzoekers verklaringen wordt gegarandeerd. Artikel 5.5. van Verordening 604/2013/EU bepaalt immers: “Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.”

Verzoekers kritiek dat het AIDA-rapport geen enkel nuttige informatie bevat over de vraag of de Duitse overheid hem tegen een belangrijke Duitse adellijke familie kan beschermen, is dan ook niet dienstig gelet op wat voorafgaat, met name het gebrek aan een begin van bewijs, minstens concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken gedetailleerde, coherente en volledige feiten, waaruit kan blijken dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wordt er aan herinnerd dat Duitsland een verdragsluitende staat is bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en dat in het kader van de Europese Unie wordt aangenomen dat Duitsland de grondrechten van dit EVRM eerbiedigt en de verdragsverplichtingen nakomt. Het komt derhalve aan verzoeker toe om het wederzijds vertrouwensbeginsel dat hieruit voortvloeit met concrete argumenten te weerleggen, quod non. Er blijkt nergens uit dat verzoekers zich voor eventuele discussies over de voogdij van zijn kind, geen beroep kan doen op de Duitse overheden en rechtsbescherming.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat de te verwachten/voorzienbare gevolgen van de geplande overdracht niet op een gedegen wijze werden onderzocht. Evenmin bestaan er in deze stand van zaken ernstige en zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikelen 2 en 3 van het EVRM.”

Ook in de bestreden beslissing wordt hierover in het kader van artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06/12/2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 20/12/2023 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Het betoog in het verzoekschrift tegen de thans bestreden beslissing tot terugleiding kan niet tot een ander oordeel leiden. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, komen zijn verklaringen geenszins aannemelijk en geloofwaardig voor, zoals hierboven uiteengezet gezet. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze zouden zou nopen tot verder onderzoek “ten einde alle twijfel te kunnen wegnemen of de verklaringen te bevestigen”. In tegenstelling tot wat hij meent, kan zijn loutere historiek van reizen en asielaanvragen, zoals gedocumenteerd in het administratief dossier, zijn relaas dat hij door toedoen van deze belangrijke Duitse adellijke familie tal van keren is moeten vluchten niet zonder meer ondersteunen. Er kunnen immers tal van redenen zijn voor reizen en asielaanvragen. Enige concreet en tastbaar bewijselement dat een oorzakelijk verband legt tussen zijn relaas en zijn verblijfs- en reishistoriek ontbreekt. Ook het betoog dat zijn verhaal dermate hoogst bevreemdend is zodat de verwerende partij uit zorgvuldigheid niets anders kan dan dit nader te onderzoeken, mist feitelijke grondslag en overtuigt niet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, heeft de verwerende partij wel degelijk onderzoek gevoerd naar verzoekers verklaringen. De loutere vaststelling dat het verhaal “hoogst bevreemdend” noopt op zich, zonder enig begin van bewijs, niet tot verder onderzoek.

2.3.6. In de mate dat verzoeker verwijst naar een voorgehouden medische situatie, wordt erop gewezen dat ook hierover reeds uitgebreid werd geoordeeld in arrest 300189 van 16 januari 2024 als volgt:

“4.3.6. Wat betreft zijn medische situatie, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij erg moe is. Hij stelde dat hij wil werken maar kan dat niet zonder statuut en dat weegt op zijn mentale gezondheid. Hij verklaarde graag een medische check-up te kunnen doen in een ziekenhuis omdat hij al lang geen dokter meer consulteerde. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.” Verzoeker betwist noch weerlegt deze motieven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tevens op 9 januari 2024 door een centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.”

Vervolgens wordt ook in de bestreden beslissing hierover in het kader van artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene zijn medische problematiek werd reeds besproken in de beslissing 26 quater van 06/12/2023. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 20/12/2023 dat hij tijd moet nemen om het rustiger aan te doen. Het blijft enkel bij deze verklaring en betrokkene brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker zich in het onderhavig verzoekschrift wederom beperkt tot een ongestaafd betoog en thans ook geen medische documenten of attesten bijbrengt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken en die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Waar verzoeker terugkomt op zijn militair verleden en daaraan een betoog vastknoopt met betrekking tot zijn (ir)rationaliteit, ontgaat de Raad daarvan de betekenis. Het volstaat op te merken dat het loutere gegeven dat verzoeker een veteraan is van het Amerikaanse leger niet toelaat enige afweging te maken over zijn (ir)rationaliteit, een eventuele medische problematiek en de impact en betekenis daarvoor voor zijn relaas zonder bijkomende medische attesten. In deze omstandigheden maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat verwerende partij hier verder onderzoek naar had moeten voeren.

2.3.7. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden. (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

Waar verzoeker, tot slot, nog in algemene termen de schending aanvoert van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, kan worden herhaald wat reeds in het arrest 300189 van 16 januari 2024 werd gesteld, met name dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dat verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, niet valt onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn zodat hij zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

mevr. N. VERBRUGGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MAES